

ERDINAST, BEN NATHAN & CO., ADVOCATES

25 Nachmani St., P.O.B. 14140, Tel Aviv 61141, Israel
Tel: 972-3-6212500 Fax: 972-3-5250896 www.ebnlaw.co.il

ארדינסט, בן נתן ושות', עורכי דין

רח' נתמני 25, ת.ד. 14140, תל אביב 61141
טל: 03-6212500 פקס: 03-5250896 www.ebnlaw.co.il

Giora Erdinast, LL.B., LL.M.
Rami Ben Nathan (Kleinberger), LL.B.
Uri Noy, LL.B.
Nir Amodai, LL.B.

גיורא ארדינסט
רמי בן נתן (קליינברגר)
אורי נוי
ניר אמודאי

Ehud Schaffer, LL.B., LL.M.*
Yael Nevo, LL.B.
Tal Sagiv Wolf, LL.B., M.B.A.
Yoav Dankner, LL.B.*
Yehudith Agatstein, LL.B.
Sharon Raviv, LL.B., LL.M.
Ofer Visoker, LL.B.
Yaron Wolf, LL.B., M.B.A.
Yael Goldstein, LL.B.
Alon Abadi, LL.B.
Tamar Paz-Te'eny, LL.B.
Shiri Ailon, LL.B.
Liat Varozlavsky, LL.B.
Atai Tsimhoni, LL.B.
Yaniv Avraham, LL.B., LL.M.

אהוד שפר*
יעל נבו
טל שגיב וולף
יואב דנקנר*
יהודית אגטשטיין
שרון רביב
עופר ויסוקר
ירון וולף
יעל גולדשטיין
אלון עבדי
תמר פז-תאני
שירי אילון
ליאת ורוצלבסקי
עתי צמחוני
יניב אברהם

*Member of the Israel & New-York Bar

*חבר גם בשכנת עה"ד במדינת ניו-יורק

Fax Transmission שדר פקס

To: בן נתן, פרום אל:

Company: _____ שם החברה:

CC: _____ מכותב:

Fax No: 08-6461511 מס' פקס:

Date: 10.12.02 תאריך:

From: שירי אילון, פרומ מאת:

Number of pages including this page: 7+1 מס' הדפים כולל דף זה:

Subject: _____ הנדון:

08/12/02

הקלדה אורלי

מחוזי

הצגת פרטי ארוע

בית משפט מחוזי תל אביב-

SHERUM2

תיק: ש. ת"א יפו א 131588/01 (ש. ת"א יפו בשא 138235/02 כ"ץ תיאודור נ. פרידן בן

תאריך הארוע.....: 04/12/02 קוד: 802 תאור: החלטה כללית
סטטוס הארוע.....: פעיל מהות: בקשה לעיכוב ביצוע

תוקף הארוע עד.....: : שעה : משתמש מעדכן: 27962976
תאריך ביצוע נדרש.....: : שעה : תאריך עדכון: 05/12/02
תאריך נדרש.....:

תיק הקשור לארוע:

סימוכין לארוע:

תאריך הארוע.....: תאור:
בתיק:

הערות: מדובר בחיוב כספי ובסכסוך עתיק יומין. _____

אין מדובר במצב בלתי הפיך. _____

הגשת ערעור - אין בה כדי להביא לעיכוב אוטומטי. _____

הבקשה נדחית. _____

_____ &

---PF3-----PF9---

חזרה   עדכון
            הערות

I

ת"א 131588/01

בבית המשפט השלום בתל אביב-יפו

בית משפט השלום תל אביב-יפו
א 131588/01 (בשא 138235/02)
כ"ץ תיאודור נ. פרידן בן ציון
(בתיק פרידן נ. כ"ץ)
תאריך פתיחה: 01/12/02
סוג טביליו: 249 סדר דיו: רגלל

1. בן ציון פרידן

2. משה גרשוני

3. יעקוב ארז

4. אמציה עמרמי

5. יעקוב מרקוביץ

6. צבי בן משה

7. אברהם אמיר

8. מיכה ויתקון

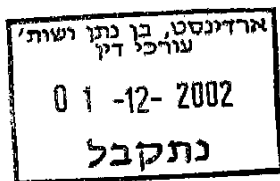
ע"י ב"כ עו"ד ארדינסט, בן נתן ושות'

מרחוב נחמני 25 תל-אביב 65794

טלפון 5251026-03 פקס 5250896-03

התובעים

- נגד -

תאודור כץ

ע"י ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן ו/או

אבים יריב ו/או אחינועם מרגלית

מסמטת בית השואבה 6 תל-אביב

טלפון 5608833-03 פקס 5607176-03

הנתבע

בקשה לעיכוב ביצוע

עפ"י תקנה 467 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד 1984 מוגשת בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין שניתן ביום 30.10.02 לפיו חויב המבקש לשלם לתובעים סך של 58,000 ₪ (בתוספת ריבית והצמדה מיום 30.11.01 ועד יום התשלום בפועל) וזאת עד שתתקבל החלטה בערעור.

הנתבע יטען לחלן כי יש לעכב את ביצועו של פסק הדין עד לחלטה בערעור שיוגש בימים הקרובים וזאת בעיקר לנוכח סיכויי ההצלחה בערעור ובהתחשב בנוק שיוגרם למערער אם יחויב לקיים כעת את החיוב.

פסק הדין מצורף ומסומן א

על מנת שלא להרחיב את היריעה בבקשה זו ומכיוון שהערעור מבוסס על טענות משפטיות בלבד יופנה בית המשפט הנכבד לתיאור העובדות בפסק הדין (סעיפים 1-5).

והרי נימוקי הבקשה:

1. פסק הדין של בית המשפט עניינו בתובענה כספית מטעם התובעים לחייב את הנתבע בהחזר עלות פרסום מודעה הכוללת בין היתר נוסח התנצלות אשר התחייב הנתבע לפרסם בעצמו בהתאם להסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין.

2. התובעים ביססו תביעתם על עילת הפרת חוזה ועל עילת עשיית עושר ולא במשפט. בין היתר טענו כי עלות המודעות שפרסמו היא הנזק שנגרם להם או אינדיקטור לנזק שנגרם להם, כי הביטויים שהוסיפו לתוכן ההתנצלות ("סופה של עלילת דם" וכן הלאה כמפורט בס' 5 לפסק הדין) לא נועדו אלא לחבהיר לקורא מהו הקשר הפרסום ומכל מקום אין תוספת זו גורעת מדרישת הפיצוי שכן גם לו לא פרסמו את המודעות כלל היה הנתבע חייב לפצותם בסכום עלות המודעות על מנת שלא יצא החוטא נשכר.

כתב התביעה וסיכומי התובעים מצורפים ומסומנים ב'

3. הנתבע טען בין היתר כי התובעים לא הראו קיומו של נזק שנגרם להם עקב הפרת החוזה וכי אין בדיני החוזים פיצוי עבור "אינדיקטור לנזק" ללא הוכחת נזק; כי משגילה להם הנתבע כי דברי ההתנצלות הם שקר בעיניו לא היו התובעים רשאים לפרסמם בשמו, בודאי לא תוך תוספות הפוגעות בו ובשמו הטוב - ואף לבקש ממנו תשלום שכר הפגיעה בו; כי מכל מקום לא היו רשאים לעשות דין לעצמם ולקיים במקום הנתבע את פסק הדין אשר אישר את הסכם הפשרה או לחלופין לבצע אכיפה בעין של ההסכם וכל זאת תוך התעלמות מן הפרוצדורה הקבועה בדיני ההוצאה לפועל ובדיני חוזים. עוד טען הנתבע כי משחטאו התובעים כלפיו בהכפשת שמו ומשפעלו כראות עיניהם לא יזכו לסעד המבוקש על ידם מכוח דיני עושר והלכת אין החוטא נשכר.

כתב ההגנה וסיכומי הנתבע מצורפים ומסומנים ג'

4. בבית המשפט הסכימו הצדדים להגיש סיכומיהם ולצמצם טענותיהם לשאלה האם רשאים היו התובעים לפרסם המודעה בעצמם ולשאלת נוסח הפרסום ומיקומו. כמו כן הסכים הנתבע כי לא יטען שעלות פרסום המודעה כולל התוספות גבוהה מזו שהיה הנתבע נושא בה לו פרסם בעצמו את המודעות.

פרוטוקול הדיון מיום 28.5.02 מצורף ומסומן ד'.

5. בית המשפט הנכבד קבע כדלהלן:

א. תוכן המודעות אשר פורסמו ע"י התובעים ושאת עלותן בקשו כפיצוי עבור הנזק שנגרם להם עקב הפרת ההסכם אכן חרג מן התוכן שהוסכם ע"י הצדדים (ס' 5 לפסק הדין)

ב. התובעים לא היו רשאים לאכוף בעצמם את פסק הדין אלא ללכת בדרכים הקבועות בס' 63 לחוק החוצאה לפועל או בס' 6 לחוק בזיון בית המשפט (ס' 6 לפסק הדין).

ג. התובעים אינם זכאים לפיצוי מכוח חוק עשיית עושר ולא במשפט שכן בהתחשב בתוכן החורג של המודעות, בכיתובים הקשים שהוספו ובגיגויו של הנתבע בהן כמעליל עלילת דם לא יהיה זה צודק לחייב השבה. (ס' 7 לפסק הדין)

ד. כמו כן קבע בית המשפט בהקשר זה כי אין לדרוש מן הנתבע השבת הסכום "שנחסך" בפרסום המודעות מחמת הגנת סעיפים 4 ו 5 ג' לחוק עשיית עושר ולא במשפט שכן בהתחשב בתוכן המודעות שפורסמו עומדת לו זכותו, כדברי בית המשפט:

"להתנגד לפרסום בנוסח שהופיע בפועל ואשר היה שונה באופן מהותי מן הנוסח המוסכם, תוך שינוי מצבו לרעה והפיכתו מצד שטעה בשוגג לצד שהעליל על התובעים "עלילת דם". (שם, עמ' 9).

ה. מן הפן ההסכמי קמה לתובעים עילת הפרת הסכם פשרה מכוחה הם רשאים לתבוע אכיפת הסכם ואף פיצויים בגין ההפרה.

ו. על אף האמור לעיל ועל אף שלא רשאים היו התובעים לבצע בעצמם את פסק הדין או לאכוף בעצמם את החוזה (אלא להגיש תביעה לאכיפה או ללכת בשבילי חוק החוצאה לפועל) קבע בית המשפט כי זכאים הם לפיצוי בגובה עלות המודעות וזאת על פי העילות הבאות:

- **פיצוי בגין נזק שנגרם מן ההפרה:** הנזק שנגרם לתובעים מהפרת החוזה מתבטא בהמשך הפגיעה בשמם הטוב וכיוון שלא ניתן להביא ראיה ישירה לגובה נזק זה עלות המודעה שפורסמה ע"י התובעים תשמש אינדיקציה לשיעור הנזק.

- **שיפוי בגין הוצאה שהוציאו לצורך הקטנת הנזק:** עלות פרסום המודעה ע"י התובעים היא הוצאה שהוציאו בגדר חובתם להקטין את הנזק עפ"י ס' 14 לחוק החוזים (תרופות)

על יסוד שני אלה קבע בית המשפט לחייב את הנתבע בעלות הפרסום. עם זאת לא נפסקו הוצאות משפט וזאת "לאור המחלוקת המשפטית הכנה בדבר זכאותם של התובעים לפרסם המודעות נשוא העניין בעצמם".

6. הנתבע יטען כי לנוכח הכרעות אלו גבוהים סיכוייו להצליח בערעור. פסק הדין כולל סתירות פנימיות בין הקביעות המשפטיות לבין התוצאה. ואף זאת: בית המשפט משתמש לצורך קביעת הפיצוי בסוג ובתחום של נזק שכלל לא נטען ע"י התובעים. והדברים יפורטו:

7. בכל השאלות אשר היו במחלוקת בין הצדדים הכריע בית המשפט בהתאם לעמדת הנתבע. כך לגבי תוכן המודעות אשר לא זו בלבד שחרגו מן המוסכם אלא אף כללו ביטויים פוגעניים או כדברי בית המשפט הביאו ל: "שינוי מצבו לרעה והפיכתו מצד שטעה בשוגג לצד שהעליל על התובעים "עלילת דם". (עמ' 9 לפסק הדין, שורות 12-13). אך כך גם ביחס לשאלת זכותם של התובעים לפרסם את המודעות בעצמם על דרך של אכיפה עצמית של פסק הדין או אכיפתו של ההסכם. לתובעים - כך על פי הכרעת הדין - הייתה קנויה זכות מכוח פסק הדין ואף מכוח ההסכם שהופר, אך זכות זו אינה ניתנת למימוש ישיר אלא ע"י הגשת תביעה חדשה שעילתה הפרת הסכם או ע"י פניה לראש ההוצאה לפועל לצורך קיום הצו או פתיחת הליך של בזיון בית המשפט.

8. על כן בבואו לחייב את הנתבע בתשלום עלות המודעה פנה בית המשפט להכריע בשאלת הפיצויים. אלא שמכיוון שהנזק אשר עליו הצביעו התובעים בתביעתם היה עלות המודעה שפרסמו בפועל (ראה ס' 21 - 22 לכתב התביעה ועמ' 10 לפסק הדין שורות 21-25) - לא ניתן היה לפסוק להם נזק זה בהתקיים ההכרעה בעניין שלילת זכותם לפרסם בעצמם את המודעות ובהתקיים ההכרעה לגבי תוכן המודעות.

9. במילים אחרות - בהתקיים הכרעותיו של בית משפט בעניין תוכן הפרסום והזכות לפרסם את המודעות בעצמם ברור כי לא ניתן לראות בפרסום המודעות ע"י התובעים כאילו נגרם עקב ההפרה ועל כן עלות פרסום זה אינו יכול להיחשב כ"נזק שנגרם עקב ההפרה". הנתבע אשר היה צריך לראות מראש נזקים שונים שיגרמו לתובעים "עקב ההפרה" בודאי לא היה צריך לראות מראש פרסומן של מודעות אלה כנזק האמור. הוא היה צריך לראות מראש את עלותה של תביעה חוזית שיגישו התובעים נגדו ומולה היה צריך להתגונן, אך, בהתאם להגיונה של הכרעת הדין, לא היה על הנתבע לראות מראש את עלותן של מודעות אשר מכפישות את שמו כתוצאה מסתברת של ההפרה!

10. על מנת לדלג על מכשול זה, ומכיוון שהנזק שטענו לו התובעים היה אך ורק הנזק שבפרסום המודעות האמורות, הציע בית המשפט הנכבד נזק אחר שכלל לא נטען ע"י התובעים.

11. כל המעיין בכתב התביעה לא מוצא ולו רמז לנוזקים אשר מופיעים לפתע בפסק הדין. הנוזק בכתב התביעה מפורט ומתוחם היטב: עלות פרסום המודעה, פרסום שנגרם לטענת התובעים "עקב ההפרה", הוא עפ"י כתב התביעה הנוזק הנתבע ואין בלתו. התובעים לא הצביעו בכתב התביעה על כל מקור נזק אחר שנגרם להם עקב ההפרה. לא "מניעת רווחים" ולא "עגמת נפש" ולא "כאב וסבל" ולא "פגיעה בשמם הטוב" ולא "פגיעה בפרטיות".

12. כל אלה מקומם נפקד מן התביעה. כל אלה הוספו ע"י בית המשפט "עפ"י שיקול דעתו".

13. ויאמר מייד: אכן רשאי בית המשפט להפעיל שיקול דעת ולאמוד את שיעור הנוזק או את מידתו. אך זאת כאשר התובע אכן מצגי נתונים רלבנטיים לעניין קיומו של נזק הנובע מן ההפרה. במקרה שלפנינו הנוזק היחיד שנטען ע"י התובעים, כאמור, היה הנוזק הכרוך בפרסום המודעה. נזק זה אינו "נוזק שנגרם עקב ההפרה" שהרי, כך על פי בית המשפט קמא, על מנת לפרסם את המודעות מן הדין היה ללכת בדרכים הדיוניות המקובלות ולא להזדרז ולפרסם מודעות מכפישות. כל ה"נוזקים האחרים" (הנוזקים עצמם, ולא "אומדנס") הם פרי שיקול דעתו העצמי של בית המשפט. ואת זאת אל לבית המשפט לעשות - בית המשפט לא יפסוק עפ"י נזק שלא נטען ע"י התובעים. הוא לא יוליד תביעה שלא היה לה מקום בכתב התביעה.

14. ואכן נדמה שבית המשפט היה מודע לכך שהתובעים הלכו בדרך עקלקלה בתובעם פיצוי ללא טענת נזק מלבד הנוזק שנגרם להם כתוצאה מפרסום המודעה המכפישת את שמו של הנתבע. לאחר ציטוט פסקת "הנוזק" מכתב התביעה אומר בית המשפט: "לכאורה, תמהתי מדוע בחרו התובעים דווקא בדרך זו אולם לאחר שהבינתי כי התובעים הנם אנשים מבוגרים אשר רצו עוד בימי חייהם את הפרסום המתנוסס עלי עיתון, נחה דעתי כי אף לדרך זו הגיון משלה".

15. האם היותם של התובעים "אנשים מבוגרים" פותחת בפניהם את כל דלתות החוק? האם בשל כך זכאים הם לדרוש פיצוי על משהו שלא יכול להיחשב כאילו "נגרם עקב ההפרה" ומשעשו כך יעגל בית המשפט פינות ויפסוק להם תחום נזק שונה ואחר? האם בשל שאיפתם לראות עוד בחייהם את הפרסום בעיתון רשאים הם להתעלם מן הדרכים הדיוניות ההולמות, ליטול את החוק לידיהם ולפרסם את ההתנצלות לאחר שידעו היטב כי לנתבע טענות חזקות נגד אכיפה בפועל של החסכם? האם הם רשאים בשל גילם להגדיל ולעשות לפרסם השמצות חסרות שחר כנגד הנתבע, לגרום נזק קשה לשמו ואחר כך לטעון כי זהו הנוזק שנגרם להם עקב ההפרה?

16. אין מנוס מן המסקנה כי בית המשפט פסק עפ"י רגשות ליבו ולא עפ"י הדין. על פי פסק הדין התובעים לא זכאים לפיצוי עבור הנוזק הנטען על ידם בכתב התביעה. בית המשפט לא יפסוק להם פיצוי עבור נזק שונה ואחר רק כי הם אנשים מבוגרים.

17. ויודגש: אין ספק כי לדרכם של התובעים "הגיון משלה". התובעים ניסו להשפיל את הנתבע ולהענישו על ההפרה על-ידי כך שישלם הוא בעבור הפגיעה בשמו. הם ידעו היטב כי לו ילכו בדרכים הקבועות בחוק סביר להניח שבית המשפט לא יעניק להם סעד של אכיפה בעין אלא אך ורק סעד של פיצויים שכן טענות נכבדות יש לנתבע כנגד סעד זה. על כן דלגו בקלילות על פני הפרוצדורה ופרסמו בעצמם את ההתנצלות - ביצעו אכיפה עצמית. לאחר שפורסמו המודעות בנוסחן החדש והפוגעני טענו שזהו הנזק שנגרם להם וביקשו פיצוי עבורו. ובית המשפט, שלא ראה בפרסום המודעות עצמו "נזק" החולם את יסודות ס' 10 לחוק החוזים (תרופות), סייע בדרכם והרחיב עבורם את כתב התביעה.

18. למעלה מזה: בית המשפט לא נתן דעתו כלל לטענת הנתבע כי התובעים תיקנו שלא כדין את כתב התביעה בסיכומיהם (ראה ס' 107-123 לסיכומי הנתבע). אם בכתב התביעה הציגו התובעים ראש נזק ברור ומוגדר: הוצאות הפרסום של המודעות שפורסמו ע"י התובעים ביום 15.11.01 הם הנזק אשר ביקשו הם לחייב הנתבע מכוח דיני חוזים. בסיכומיהם משנים התובעים לפתע את תיאור הנזק ולראשונה הם מציגים את עלות הנזק לא "כנזק עצמו" אלא כ"אינדיקטור לנזק שנגרם להם".

19. רק בשלב הסיכומים - לאחר שראו כי לנתבע טענות כנגד פירוש מודעות המכפישות את שמו כ"נזק שנגרם עקב ההפרה" - הם טענו לראשונה כי הנזק "מגולם בהוצאות הפרסום בהם נשאו התובעים" (ס' 52 לסיכומים). הנתבע הזדעק כמובן לנוכח שינוי זה וטען בסיכומיו במפורט כיצד מהווה הוא שינוי חזית אסורה ללא בקשת רשות לשנות את כתב התביעה. פסק הדין מתעלם לחלוטין מטענתו. גם אם עומד לבית שיקול דעת להרחבת חזית המחלוקת אין הוא רשאי לעשות זאת לאחר שהצדדים כבר סכמו בפניו את המחלוקת במתכונתה המצומצמת ובמיוחד, כמו בענייננו, לאחר שצד אחד, בהסתמכו על מסגרת התביעה המקורית הסכים לוותר על טענות עובדתיות שונות ועל הוכחתן.

20. אך בכך אין די, בית המשפט מציע עילת פיצוי נוספת שכלל לא נטענה בכתב התביעה, והפעם אף לא בסיכומי התובעים. התובעים, כך מלמדנו פסק הדין פרסמו את המודעות במסגרת "חובתם להקטין את הנזק" המוטלת על הנפגע מכוח ס' 14 לחוק החוזים (תרופות). "ככל שהקדימו את מועד הפרסום", כך על פי פסק הדין "צפוי היה נזקם לקטון". אך כיצד ניתן לראות בפרסום המודעות ובעלות פרסומן "הוצאות סבירות" למניעת הנזק או להקטנתו, עפ"י דרישת ס' 14 לחוק? על פי פסק הדין עצמו מדובר במודעות אשר חורגות מן הנוסח המוסכם באופן שפוגע בנתבע. אשר על כן אין מדובר בהקטנה סבירה של הנזק.

21. למה דומה הדבר? חתם אדם על הסכם פשרה לפיו הוא מסכים להרוס גדר שבנה בחלקתו של שכנו. מאחר והוא חוזר בו ומפר את ההסכם בא השכן והורס יחד עם הגדר גם את גן הירק של שכנו. האם יש לראות בכך "הקטנת נזק" כדרישת החוק? כמובן שלא. החוק

אינו מרשה לנפגע לעשות כרצונו גם אם תוצאה אחת אפשרית של מעשיו היא הקטנת הנזק שנגרם כתוצאה מן ההפרה. על נפגע להקטין את הנזק באופן סביר ורציונלי. הוא לא יזכה לשיפוי עבור הוצאות בלתי סבירות והוא לא יזכה לשיפוי עבור מעשה בלתי סביר שנעשה לכאורה לצורך "הקטנת נזק". ולעניינו - הוא לא יזכה לשיפוי עבור מעשה שנועד להשפיל את הנתבע, עבור מעשה בניגוד לחוק, עבור "הקטנת נזק" הגורמת נזק לשמו הטוב של הנתבע. העובדה שעלות המודעות שפורסמו בפועל לא עלתה על העלות שהיה על הנתבע לשאת בה לו היה מפרסם את ההתנצלות בעצמו, אינה רלבנטית שכן שאלת הסבירות בהקטנת הנזק נשאלת לא רק לעניין גובה הסכום אלא בראש ובראשונה לעניין אופיו של המעשה המקים דרישת שיפוי.

22. בשל פגמים אלה בהגיונו הפנימי והמשפטי של פסק הדין סבור הנתבע כי סיכויי הצלחתו בערעור גבוהים. יש לזכור כי הערעור כולו מבוסס על טענות משפטיות אשר בית המשפט עצמו סבר כי הם רציניות וכנות.

23. לעניין הנזק שייגרם לנתבע לו יידרש לבצע כעת, בטרם שמיעת ערעורו את פסק הדין יאמר כי על אף שמדובר בחיוב כספי אשר בית המשפט אינו נוהג בדרך כלל להרשות עיכובו הרי שהחיוב הכספי אינו מבוטל כלל ועיקר, בשים לב לעובדה כי הנתבע הנו חבר קיבוץ ואפשרותו לגייס סכום זה מהווה מעמסה כלכלית לא מבוטלת. כמו כן במקרה שלפנינו עיכוב התשלום אינו פוגע בתובעים כלל שכן ניתן לקבוע את הערעור בקרוב וחסרון הכיס של התובעים לא יורגש, מה גם שמדובר בסכום אשר הוציאו התובעים מכיסם שלא כדין ואין להם להלין בעניין זה אלא על עצמם.

24. ועוד לעניין הנזק שייגרם לכאורה לתובעים מן העיכוב - מכיוון שהשאלות העומדות על הפרק הן משפטיות, ברורות ומוגדרות, לא יגרם עיכוב משמעותי בהקפאת הסעד הנדרש עד להחלטה בערעור. לעומת זאת מכיוון שמדובר בשאלה עקרונית ולא בחיוב כספי אין כל חשש כי המערער יתחמק מן המערכה בטרם יושלם הדין בעניינו אשר על כן אין הצדקה לדרוש את התשלום בטרם יחרוץ בית המשפט של הערעור את דינו. לכך יש להוסיף כי מוזמן בית המשפט לשקול התניית העיכוב בתנאים שייראו לו לרבות מתן ערובה, קביעת מועד להגשת הערעור ועוד.

25. סוף דבר, עיכוב ביצוע פסק הדין מתבקש לנוכח סיכויי הגבוהים של הערעור, לנוכח אופיו המשפטי של הערעור והשאלות המתעוררות בו ולנוכח הנזק שייגרם לנתבע בשל אופייה העקרוני של הסוגיה שעל הפרק.

אביגדור פלדמן, עו"ד
ב"כ המבקש